

[Recension: Hopsnackat](#) 2 februari, 2011

Förra sommaren satt jag på en buss på väg hem från min nuvarande sambo. I handen så höll jag ett nyköpt ex av boken [Folk och andra bullar](#) skriven av Frances Tuuloskorpi. Fast nja, egentligen var boken inte så ny utan snarare så var det ett begagnat och väl tummat exemplar jag fått tag på för 10 spänn. Och innan bussen hade hunnit köra mer än en kvart hade jag läst ut den. Den var nämligen inte särskilt tjock och jag blev lite besviken på att jag inte skulle ha något att läsa resten av resan.

Men så började jag tänka, Folk och andra bullar hade kommit ut 2001, samma år som jag som oerfaren 16-åring nervöst snubblade in iklädd alldeles för stora arbetsbyxor och för liten företagströja på mitt livs första arbetsplats. Jag hade fått sommarjobb på ett lager för maskinreservdelar och sattes genast i arbete vid en station bemannad med ett äldre serbiskt par som skulle lära upp mig vid paketeringsmaskinen och det löpande bandet.

Och när jag satt där på bussen, nio år senare, så tänkte jag, fan, fan va jag hade behövt den här boken då. Eller kanske inte just den här boken, för i den skriver Frances om sina och hennes arbetskamrater strider och motgångar på ett stort bageri, inte så mycket likt mitt lager. Men jag hade i alla fall behövt en bok som den här. Det är en bok som berättar historier arbetare som snackat ihop sig och bestämt sig för att göra nåt åt sina problem, stora som små. Historier att känna igen sig i och få nya idéer ifrån. Vilken snabbkurs det hade varit att få en sån bok nedtryckt i handen av sina arbetskamrater. Ära ska gå till den som äras bör, nog lärde jag mig ett och annat den sommaren, och sommaren efter det och efter det och så vidare. Mina arbetskamrater, äldre som jämnåriga, var ändå ganska goda lärare i hur man håller ihop mot chefer och annat skitfolk. Men ändå, en bok som hjälpte lärarna på traven vore ju ändå guld värt.

Bara några månader efter att jag hade haft mina funderingar där på bussen så kom det just en sån bok! "[Hopsnackat](#)" hette den och den innehöll 35 korta lärorika berättelser från 25 olika arbetsplatser. Så här beskrivs boken på [Folkrörelselinjens hemsida](#):

"Det handlar om hundar på lagret, surströmming och bingostrejk. Kuk-tillägg, audition för timmisar och julörten som fick stanna på kajen. Underpresterande kockar, unisona sopgubbar, fnissande bagare, ilskna vårdarbetare och chaufförer som tröttnar på trasiga bussar. Vikarier, praktikanter och amu-elever som inte tar skit. Bilbyggarnas rastmöten, städarna som driver alla andra framför sig och månadens fackpampar. Grabbarna som rör om på motorverkstan, blixten som vägrar övertid och fackstugor i pausrummen."

I Hopsnackat så får man helt enkelt läsa om människor som snackar ihop sig och gör något åt sin situation, tillsammans.

Jag tycker att det borde ligga ett tummat exemplar av Hopsnackat i varje fikarum, i varje facklokal och på varje arbetsbänk i hela Sverige. Den borde delas ut till alla nyanställda och till alla som jobbat på samma ställe sen de var små, till alla unga och till alla gamlingar, till vikarier som timmisar, bemanningsanställda som tillsvidareanställda och till förskolelärare och sjuksköterskor som fabriksarbetare och tågförare. Men framför allt så borde det snackas och diskuteras, tisslas och tasslas. För utan att snacka ihop oss, så kommer vi ingen vart!